

GAZETA LITERARĂ

Anul III, nr. 51 (145) - joi 20 decembrie 1956

ORGAN SĂPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R.

6 pagini 50 bani

Candidații poporului nostru

De aproape o săptămână au loc în întreaga țară mari adunări cetățenești. Oamenii muncii își propun candidații pentru alegerile ce vor avea loc la 3 februarie. Pentru alege-tele de deputați în Marea Adunare Națională.

Sînt propuși candidații și vor avea loc alegeri. Candidații sînt desemnați fără scandaluri, fără beneficii, fără protecții de fuste și fără „scrisori pierdute”. Alegerile vor avea loc fără mardelăși, fără morți, fără carantine, fără urne cu fund dublu, fără făgăduieli demagogice și fără schingiuiri jandarmerești.

Lucrurile se petrec, acum, la noi, după felul nostru. După felul democrației socialiste. Cu totul altfel decît în „democrațiile” burghize.

Sînt în lume, după cum se știe, unii care consideră că nu e bun sistemul nostru electoral și ne recomandă înlocuirea lui cu vechiul sistem. Aceia cheltuesc miliarde — și au multe, cîștigate din munca altora — pentru a ne lămuri, prin radio și presă, adevărul lor mincinos. Cînd miliardele risipite pentru propagandă se dovedesc insuficiente, sînt scose alte miliarde pentru organizarea mișcărilor subversive, pentru spionaj și pentru montarea unui putch contrarevoluționar, ca în Ungaria. De vreme ce cheltuesc atîtea miliarde, deșigur că cei care o fac sînt profund interesați în revenirea noastră la irinduielile de altădată. Dar faptele concrete demonstrează că parlamentele care votează bugetele cu investiții intervenționiste nu reprezintă cîtuși de puțin voința și aspirațiile poporului. Faptele demonstrează cît de puțin drept sînt alegerile în țările capitaliste, cît de nedemocratic este în aceste țări sistemul electoral.

La noi, alegerile le organizează oamenii muncii, eliberați de exploatare și stăpîni pe principalele mijloace de producție, stăpîni pe întreaga putere de stat.

Candidații noștri sînt propuși de către oamenii muncii, în adunări obștești. Sînt adevărații candidați ai poporului nostru.

Intellectualii din țara noastră și printre ei cei mai de frunte scriitorii, au luptat alături de întregul popor zeci și zeci de ani pentru obținerea vîntului universal. Ceea ce au obținut în timpul burgheziei, drept vînt universal, nu era decît un simulacru. Mai bine de jumătate din populația țării era exclusă de la vot. Adevărată universalitate a vîntului este aceea de azi, aceea asigurată de democrația socialistă. La anterioarele alegeri pentru Marea Adunare Națională, cele din 1952, au participat la vot de 3 ori mai mulți alegători decît în alegerile pentru parlamentele burghize-moșieresti. „Democrația” burghieză e o „democrație” pentru burghizie. Democrația noastră este democrația poporului muncitor. Numai printr-o sofistică absurdă și naïvă,

prin dezinformare și calomniere deșănțată se poate încerca negarea superiorității democrației noastre, a sistemului nostru electoral.

Pentru noi, scriitorii, alegerile de pe vremuri au fost întodeauna prilej de satiră dureroasă. Alegerile de azi ne ocupă atenția, prin contrast. Alădată condeiele noastre aveau să aleagă, spre înfățișare, între chipuri de politicieni hidoși și chipuri ridicole ce marionete politice. Uneori cele hidoșe nu erau mai puțin ridicole și vice-versa. Astăzi participăm la pregătirea alegerilor ca la o solemnă și curată pregătire gospodărească. Candidații de azi sînt aleși din rîndurile oamenilor care știu ce înseamnă munca, efortul creator, lupta, răspunderea politică în fața alegătorilor. Cei din urmă l-au propus pe un fiu al lor, muncitor ca și el, verificat în dezvoltamentul său față de popor în ani lungi de închisoare pentru cauza proletariului și în anii eroici ai luptei actuale pentru socialism: l-au propus pe primul secretar al partidului. Alinați de el vor candida ceilalți conducători ai partidului și ai guvernului, cunoscuți și iubiți de popor. Alături de ei vor candida simplii muncitori și simplii țărani muncitori, fruntași în marea gospodărie a muncii socialiste. Vor candida savanți și artiști, profesori și cercetători. Va candida și filatoarea Antoaneta Alexovic, tinără de 24 ani, pentru că pe ea au propus-o tovarășele ei, filatoarele de la „7 Noiembrie”. Va candida Maria Zidaru, președinta unei gospodării colective muncitore, femeia care fusese pe vremea „democrației” burghize servitoare la un moșier. Va candida marele nostru savant C. I. Parica, propus cu entuziasm de profesorii și studenții universității care-l poartă numele.

Și vor candida, ca adevărați scriitori-cetățeni, maestrul nostru Șteveanu și Arghezi, împreună cu alți reprezentanți ai scrisului nostru.

Candidații se vor întîlni cu alegătorii, nu în intrările gălăgioase, sterile, ci în ședințe de lucru, sobre și baricade. Nici unul nu va prinde marea cu sarea, înainte de alegeți, nici unul nu va face demonstrații spectaculoase, nici unul nu se va angaja să aducă de ce o zi pe alta rani pe pămînt. Nici alegătorii nu așteaptă asemenea lucruri. Ei știu că munca și alesele lor, vor trebui să muncească cu alesul lor, vor trebui să muncească pentru înfăptuirea vîntului socialist, pentru înălțarea lipsurilor, pentru dezlănușirea moravurilor învechite. — Ei știu că depinde de ei, toți, realizarea viziunilor mărețe ale omeniilor domnice de pace și bunăstare. Ei știu că, pentru aceasta, trebuie să participe efectiv la conducerea statului lor, ajutîndu-l în îndeplinirea îndatoririlor date de popor. Ei știu că numai întărirea democrației socialiste poate chezași înfăptuirea celor mai frumoase planuri de viitor, reale, concrete.

Gazeta literară

Admirația...

De cîte ori îmi amintesc, parcă îmi înfășează degetele ne creion! Lampa tunegă, cu cît înfrîmțat mai adînc în noaptea în fața hîrtiei albe. Tîm tîm cum s-auzeau „dincolo” glasul surd al tălăului meu:

— Rispește lumina și-n noaptea asta... —

— Taci, lasă-l... se auzea glasul încercat de rugămînte al mamei.

— Bă, nu... se auzea din nou glasul dușmănos, apoi niște bîntuiri în tîndă:

— Lasă-l... lasă-l! De ce? distîngeam șoptul mamei.

— Nu mă împinge... se auzea glasul plin de dojană al tălăului meu.

Asta se întîmpla noaptea de noaptea, de cînd începuse a risipi lumina. Și iară se prelungea, timpul era negru ca un mormînt. Ziua, țeseam în ninsoarele mari, mă opream sub un popor coronat larg, și ascultam armonice vînturilor. Recitam ce scriam pe noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd își împietrea cîte o clipă mantia uriașă, în fuga ei nemeiopomente. Așa era atunci. Socoteam că port durerea și tristețea veacurilor, și că n-am cui le mărturisii. Sărmane iluzii, frunze de mîlă pierdute, vîntul cînd socoteam că mîm înfăptuie totul fără trecere prin moara teribilă care de cele mai multe ori ne sfărîmă dinții și ne macină cîolanee... Aveam simțămîntul că eu sînt noaptea, strîngînd, le întîrziu cu stîmba albă. Acum vă pot mărturisii că stîmba albă-mă fost prima ascultătoare, a tuncii, de mult, la noulăsprezece ani. Era o ascultătoare majestuoasă și monumentală, mai alese cînd

BĂTRINA MOLIE

(Urmare din pag. 1-4)

de pionieră umplută pînă la bolta mucedă cu un gorgan de butelci, flacoane și sticle, de o vechime și diversitate uluitoare. Am descălărat dintr-un noian de multe mii, citeva inscripții vechi de document babilonic: „Cora Frontini”, „Lacrima Cristii”, „Malaga”, „Fernet Branca”, „Mott”, „Jamaica”, „Trois Etoiles”...

ION BIJAN

„Distribuirea vinului”

Curier literar

IN LIBRĂRII:

„Citeșarii”, roman de C. Chișinău, a apărut în Editura tineretului. „Lauda tinereții” de Pop Simion a ieșit de sub tipar în Editura tineretului. „Oameni și slinci” de Dionisie Șincan a apărut în aceeași editură.

lia II-a. Volumul cuprinde: Aventura lui Tom Sawyer în românește de Friga Papadopol și Aventura lui Huckleberry Finn, în românește de Petre Solomon. Poziția de Mihnea Ghiorghiu. Coperta și prezentarea grafică: O. Adler; portretul N. Romf. Volumul a apărut într-un tiraj de 20.000 exemplare.

„Oameni de seamă”: „Fluierul fermecat” de Marina Cassova; „Focul sacru” — versuri de Aurel Rău; „Versuri” de Winkler Manfred în limba germană; „Versuri” de Weidenfeld în limba idis; „Salute” de Boșor Andor în limba maghiară; „Scrieri alese” de Pavel Dan.

AU PLECAT LA TPĂR:

Păgini dese, vol. I și II de G. Ibrăileanu. Scrieri din trecut de Mihail Ralea. Regele Patachibus, roman de I. Ludo.

VOM CITI ÎN CURÎND:

„Solite” de G. Brădescu, în colecția „Biblioteca școlară” romanul „Derbedei” de Nicolai Tarasuc; Evocarea „Stendhal” de Iulia Soare în colec-

Răsforn REVISTELE

Asa cum se înfășoară de la prima sa număr, „Viata studentescă” este o tribună a literaturii pozitive, intelectuale, o revistă în paginile căreia se dezbate cele mai arzătoare probleme legate de creșterea, educarea și dezvoltarea tinerii generații.

„Viata studentescă” anul I, numărul I. A țării de opinie în domeniul ideologic. De asemenea, o mențiune deosebită se impune și pentru impresiile aceluia de Rădu Popescu, în marginea scenariului de film „Cind se rădăscău”, prezenta și aspectul filosofic dedicat profesorilor liceului de Dorci Dorci (De n-ar fi iubire...).

„Vocea” de Henriette Voonen Stahl, „Noaptea și schișe” de Ion Dongorzi, „Concert din muzică de Bach” și „Dram ascus” de Hortensia Papadopol-Bregescu, „Calea Văcăreștii” de I. Peltz.

N. Ionescu-Johnson

S-a stins din viață, în vîrstă de peste optzeci de ani, comandorul de marină N. Ionescu-Johnson. „Căpitan de cursă lungă”, N. Ionescu-Johnson a adunat în numeroase călătorii, note din viața lui și din cele ale țării.

„Citeșarii”, roman de C. Chișinău, a apărut în Editura tineretului. „Lauda tinereții” de Pop Simion a ieșit de sub tipar în Editura tineretului. „Oameni și slinci” de Dionisie Șincan a apărut în aceeași editură.

Cronica literară

EUGEN BARBU: „Unsprezece”

Si fiindcă mărturie din 1816 ale doctorului englez William Macmillan vin să infirmoaze proza de călătorie din „Talpa Jării”, a macabruului meu personaj, citez un singur paragraf: „Am dormit într-o noapte aproape de Poșcan, într-un bordei. Amicul meu, care a călătorit pe tot pământul, mi-a declarat că nu văzuse niciodată o stare mai groznică de cea a acestor țărani”.

tinerețului burghez, una despre viața vedetelor sau una despre dramele și vlsurile copiilor din periferiile unor orașe. Psihologia socială este o amăgire cînd se referă la un bloc omogen al populației. Există doar, după titlul unui studiu din tinerețe al lui Ibrăileanu, o „psihologie de clasă”.

„Unsprezece” este un roman de viață, un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială. Este un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială.

„Unsprezece” este un roman de viață, un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială. Este un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială.

Rapsod al zilelor de slavă și luptă

RECENZIE

Reunind piesele reprezentative pentru întreaga activitate a poetului, volumul de Versuri alese mărturisește considerabilul progres realizat de Victor Tulbure de la debutul său (Vioara roșie, 1948) pînă la surprinsele pasteurilor din Lauda patriei și abilitatea împiedică în realitate și basm din poemul Văd herbințe. Nu este cazul de a stăruia asupra retorismului, sonorității sărbătorești și carentei motivității din versurile publicate de autorul Văd herbințe cu ani în urmă.

nuă, neprihănită, virgină. Acest poet pare menit, prin chiar constituția sa, a fi un bard, un rapsod, adică un explicitor al stărilor sufletesti încercate de o comunitate în anume ocazii. Cîntecul său e un cîntec prin definiție ocazional, croit la porunca momentului, menit a fi însoțitor multumitor în muncă, în bucurie și luptă. Vorba poetului însuși:

„Cîntecul meu e din mers, Mă-e înima steagului dată... Eou al marșului vremilor noastre, cîntecul lui V. Tulbure își modelează timbrul potrivit fiecărei etape a înaintării spre „fericitul viitor” slăvit în nenumărate versuri. Poetul se consideră „osteamul ce urmează steagului glorioșului „Partid al clasei eliberatoare” și, strigînd poemelor: „Incolonarea” nazulește să facă din fier-

care stih „un candidat” la marea luptă pentru fericirea omeniilor, iar dacă-o fi cumva vreun cînt să cadă, Luptînd să cadă-ș vrea, pe baricadă!

după furtuni cînd vezi un curcubeu, Cînd după nopți se-arată dimineața, Este firesc să-ți vină foarte greu Să te desparți de tot ce-nseamnă viață.

„Un număr de mici compuneri din volumul Lauda patriei reușesc, fără nici o îndoială, să resuscite vibrante reminiscențe din ultimul război, revăzînd mai cu seamă umanitatea ostașilor simpli, palpabile sau simțămînte delicate în inimile zburătoare. Pătrunzătoare în acest sens e poezia Înainte de luptă, datată septembrie 1944. Spre deosebire de momentul consemnat în Cel care nu voia să moară (cu indicația: 1943), piesă lirică dominată de o atmosferă strivitoare „Și pîna ne-a părut că-i piatră, / Și pîna ne-a părut stîncă...”

„Unsprezece” este un roman de viață, un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială. Este un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială.

„Unsprezece” este un roman de viață, un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială. Este un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială.

„Unsprezece” este un roman de viață, un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială. Este un roman de viață în care se regăsește o mare măsură de realism și de observație socială.

„Rețeta fericirii” sau „Despre ceea ce nu se poate face”

MULTUMIRE

Odaia de lucru din apartamentul lui Marin Vuia. O cameră sobră, impersonală. Bibliotecă, masă de lucru cu telefon și lampă de birou. O masă cu un aparat de radio și câteva tablouri pe pereți completate decorul unei camere glaciare, nefrecventate. Fereastră mare ce dă în strada. Ninge. Ajunul Anului Nou.

TEREZA (în timp ce Eliza împodobeste într-un colț al odăii un pom de iarnă): Vai, duțuie, că mîndru e! Nu mai găsești așa brad cît și eu...

ELIZA: Îți place, Terezo?

TEREZA: Da! Cînd o fi aprins!

ELIZA: Ascultă, Terezo, iar am văzut în odăia dumitale un pom...

TEREZA (cu mîna la gură): Da, duțuie, Mă cere...

ELIZA: Dar am impresia că-l mereu altul!

TEREZA: Nu, duțuie, tot A. Sa. Da' o fi fost fără dădă. (A sunat la intrare). Sună. (A ieșit grăbită, a intrat Mara).

ELIZA: Ce bine-ai făcut că ai trecut.

MARA (în timp ce-și scoate paltonul): Singurul?

ELIZA: Marin e la fabrică. Dar a telefonat că vine.

MARA: Astăzi după-masă parcă nu se lucrează.

ELIZA: Nu se lucrează, dar Marin n-are niciozitate program.

MARA: O să vină și Alexandru.

ELIZA: Ce bine-mi pare. Nici pe el nu-l am mai văzut... Sezi.

MARA: Vrea să vorbească ceva cu Marin. (Apropiindu-se și încalzuindu-se la calorifer). E un viscol afară de te doborâș... La voi nu se simte. (scurta pauză). Ai făcut pom?

ELIZA (cu știuta ei sfială): Prima oară în viața mea.

MARA: Foarte bine.

ELIZA: Rizi de mine?

MARA: Cînd o să te schimbi tu, Elizo? De ce să rîzi? E frumos, e vesel... Noi facem în fiecare an.

ELIZA: Pentru cine? (S-a așezat lângă Eliza). Ce mai e nou pe aici?

ELIZA: Cum știu... Nimic nou. Ni-mi schimbă. Uneori m-apucă o furie, o disperare, că-mi vine să-mi iau lumea-n cap. Să-mi duc...

MARA: Unde?

ELIZA: Unde-o vedeai cu ochii.

MARA: Copilării.

ELIZA: Tu nu știu ce viață duc. Astă-vară, la mare, era încă bine. De atunci s-a schimbat și mai mult. Intrînz, nu dă pe-acasă, nu suportă să-l întreb ce face, unde umbli... E vesnic întunecat, nervos.

MARA: Poate că are necazuri la fabrică.

ELIZA: De-asta și stau lângă el. (Pauză). Cu o profundă amărăciune) Mara, femeia asta îl duce de răpă.

MARA: Exagerezi și tu.

ELIZA: Nu exagerez deloc. Cîi sînt de strălucit de tot ce i se întîmplă și tot alflu. De la Lucian, de la alții... Nu-și mai vede de lucru, E brulat cu oamenii. Îl care înainte avea atîta răbdare, atîta înțelegere, repede lumea, umilește, nedreptățește... Au început oamenii să murmure. Am auzit că într-o seară s-a fost criticat. N-a vrut să-asculte, a insultat, a amenințat... Uneori mă simt împinsă să-l scutim tot în fața, tot ce-am adunat în sufletul meu, să trîntesc ușă și să plec.

MARA: Te întreb iar: undă?

ELIZA: Nimeni nu moare de foame dacă vrea să muncească. O s-o iau de la început. Nu mă înspăimîntă lipsurile. Dar m-apucă o milă nesfîrșită de el. Îl văd rățâcîi, îl văd cum se pierde...

MARA: Elizo, te rog ceva. Dar făgăduiești-mă că n-o să mă refuzi.

ELIZA (zîmbind): Nu știu. Spune. Mara: Hai la noi.

ELIZA: Unde?

MARA: La noi acasă. Pentru că tu ai timp. Eu am acum mai puțin de lucru. O s-o fim împreună. Schimbî decoul, schimbî atmosfera... N-o să te mai obsedeze, n-o să te mai gîndire mereu la aceleași lucruri. O să-ți faci bine.

ELIZA: Și tu Marin?

MARA: Ascultă-mă: și pentru el e mai bine.

ELIZA: Cui să-l las? Nu. Nu pot. Nu... înțeleg: am răspunde... Cum să-ți spun... să nu fîlz... parc-ar fi fratele meu, copilul meu. Și e rățâcîi, Mara. Bolnav. Trebuie să-l îngrijesc. (A băgat capul pe ușă Alexandru).

ALEXANDRU: E voie?

MARA: Poftim.

ELIZA: Ce faci, Alexandre? Vi-nocence, aici e mai cald...

ALEXANDRU (către Mara): Trebuie să-ți anunț o catastrofă: nu se găsește braț în tot orașul.

MARA: Păcat...

ALEXANDRU: Și atîtni am fost obligat să-ți fac unu mie, la trafoză. Din placaj. Nu miroase, dar e verde.

ELIZA: Am văzut că și se agunță o piesă la radio. Am și ris. Aceleași filii ca astă-vară la mare: „Rețeta fericirii”!

ALEXANDRU: Completat. Său? „Despre ceea ce nu se vorbește”!

ELIZA: Aceleași subiect?

ALEXANDRU: Nu spun nimic. Surprinz. Ascultăți. (A intrat Marin).

MARIN: Lume nouă... Păi, să dăm șaba afară, frate... Ce faci, Mara? Ce-i cu tine, Alexandre?

ALEXANDRU: Mi s-a făcut dor de voi. Pe Eliza nu mai văd din cînd. Pe tine însă...

MARIN: Dar cine dracu' mă vede? Că nici eu nu mă mai văd. (A stînat telefonul). Da, da, da. (brutal, agresiv). Sigur că sînt la curent. Uite, frate dragă: scoateți simpli: am un preventiv că o să ajungem în situația asta (măstăcînd, aproape zăbrlat). Să dea materie primă, că eu frăz materie primă nu pot să lucrez. Asta s'le răspunzi. Le comi-nici că așa am spus eu. Dacă nu le convine, să mă scoată. Iar sindicatul, dacă e mai deslețt și are altă soluție, să poteașcă în locul meu, că nu mă stăuă. Asta e. (A închis telefonul). Dobitocii! Dobitocii și încapă-bili... (după o scurtă pauză, cîi mai e încă legat mental de convorbirea telefonică). Ascultă, Alexandre, nu te omoară mîlca, te omoară proștii. M-am sălurat, vorba alii, că de mere ești. Dar ce vă interesează pe voi necazurile mele? (Cu o spînză ceva): Arăți bine, Mara, ce e nou pe la tine

la spital? Ai ograții? Tai în carne vie? Atunci e bine.

ELIZA: Să trecem dincolo, Mara, poate vor să stea de vorbă.

ALEXANDRU: Două minute. (Mara și Eliza au ieșit).

MARIN (după ce a făcut mecanic o pseudordine pe birou, mai mult pentru el): Ei, greu la deal cîi boii miei...

ALEXANDRU: Dar ce e?

MARIN: Nimic... la spune, ce veste-poveste, că frăz interes nu te-ai pornit tu pe vremea asta încoace. La zi, ce s-a întîmplat?

ALEXANDRU: O istorie neplăcută.

MARIN: Cui, frăz?

ALEXANDRU: Nu. Dacă era vorba de mine, n-aș fi venit. Andrei?

MARIN: Andrei? Da, ce e cu el? (A sunat telefonul). Da. Da. Da. V-am mai spus care e punctul meu de vedere. Vă convine? Bine. Nu: maica domnului... (grosolan disprețuitor). N-aveți decît. Duceți-vă și sus... unde vreți (a închis). Duceți-vă dracului. Dobitocii! (complet absent). Despre ce vorbeam? Ce spunea? A, da. De Andrei... Nu l-am mai văzut de mult. Mi-era și dor. Am vorbit și cu Eliza... să-l chemăm într-o seară încoace...

ALEXANDRU: A intrat într-o încălțătoare.

MARIN (sincer surprins): Andrei? Mă?

ALEXANDRU: Exact. În țele mai mici amînunte, nu știu nici eu. Ce știu, știu de la Aurora. Și de la ea, o cunoști, greu să pricepi ceva. O poveste absurdă. S-a-ncurcat la școală cu o colegă de-a lui.

MARIN (nelcrezător, amuzat): Andrei?!

ALEXANDRU: Nici mie nu mi-a venit să cred. S-a-ncurcat tu o placă. Mara! Dumbrăveanu... Se pare că lucrurile au fîat proporții și...

MARIN: Nemaipomenit eum tînebunesc oamenii! Bine, dar Andrei e om bătrîn. Cîi ani are?

ALEXANDRU: Patruzeci și opt de ani.

MARIN: Numai? Știi că pară mai mare?

ALEXANDRU: S-a aflat, a fost judecat de corpul profesoral, și acum vor să-l mute în provincie.

MARIN: Dacă nu mi-ai spune tu, n-aș crede.

ALEXANDRU: Îți închipui ce plăcîlit, ce amîrit e.

MARIN: De ce nu și-or fi văzînd oamenii așa de treabă? (pe gînduri, după ce s-a făcut nervos cîiva pași prin odăie). Ce te pot să fac eu?

ALEXANDRU: Mă gîndeam... am vorbit și cu Mara, poate cunoști pe cineva la minister, la Invățămînt...

MARIN: În orice caz, l-am spus să vină încoace. Să stea de vorbă cu tine. (O bătaie în ușă).

MARIN: Intră.

ALEXANDRU: Uite și înălțapful.

MARIN: Ce-i cu tine, mă, Andrei?

ANDREI: Ce s'le fîe? Necazuri.

MARIN: Dacă te fîi de fîcauri.

ANDREI (lui Alexandru): I-ai povestit?

ALEXANDRU: Ce-am știut și eu...

MARIN (neîncredut): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU (pe zîmb, ca să însemneze atmosferă): Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

ANDREI (surprins, statule a încoace): Rușine? Bine, mă, Andrei, nu fîe rușine?

MARIN: Da, mă, ce nu cunoaștem de-o viață de om. Nu fîe rușine?

ANDREI (lui Marin): Inseamnă că nu fîi povestit bine.

MARIN (nervos, intolerant): Ce s'le-mi povestească „bine”?

ANDREI (scăzut, obidit): N-am nici o vină. Absolut nici o vină... Vă jur (simplu, narativ). Toată povestea-i o înțrigă.

MARIN: Lasă-mă, Andrei, căm ai și eu oarecare experiență...

ANDREI (dezolat): Dacă nici voi nu mă credeți...

ALEXANDRU

De vorbă cu trei scriitorii sovietici

Trei scriitorii sovietici — un cunoscut dramaturg: Alexandr Stein, un prozator: Serghei Sartakov și un poet: Waldes Lukss — oaspeți ai Uniunii Scriitorilor din R.P.R. au venit să ne viziteze...

Doă mari teatre sovietice și-au deschis stagiunea cu piese românești

Știm din presa sovietică — am spus în chip de întrebare — că teatrul nostru românesc...

ALEXANDR STEIN

fare, a încetat acum să mai fie un lucru străin pentru publicul din U.R.S.S.

Da, și îndosebi teatrul — răspunde Alexandr Stein, autor foarte apreciat la noi al piesei „O chestiune personală”...

prilejn, dramaturgul Arbizov, mi-a spus că, acolo, pe lângă faptul că sala e mereu arhiplină de spectatori entuziasmați...

— Prin ce socotii că vă atrag piesele noastre? — Cronicile din presă, cum probabil ați văzut, sînt totdeauna pline de laude...

Un poet călătorește ca automobilul 7 luni de la Moscova la Vladivostok

Impresii asupra țării noastre, dramaturgul A. Stein nu ne-a comunicat încă, rezervându-și acest drept...

— Decădată aș vrea să spun teatre din Leningrad și-au început anul acesta stagiunea cu două piese românești...

SERGHEI SARTAKOV

că înghit cu încredere ori și ce lucru nou pe care-l văd. Aceasta nu e călătorie cu scopuri imediate, ca în gazetărie...

— Călătoriile pentru un scriitor (deși, de fapt, pentru orice om) sînt utile nu numai pentru cunoașterea unor locuri străine...

— Dvs. sinteți, după cite știu, secretar al organizației de scriitori din...

Krasnolarsk. Asemenea călătoriilor, spre utilitatea lor, au, firește, o anumită periodicitate în viața fiecărui scriitor...

— Dacă un scriitor vine la Fondul literar, — răspunde prozatorul Serghei Sartakov, — și organizația noastră are încredere în posibilitățile lui literare...

— De altfel, călătoriile lungi, de documentare amplă, cu serioase staționări pe parcurs, se înmulțesc în ultima vreme...

Ce scrieți acum?

Discuțiile despre documentarea literară ne-au dus ușor la întrebarea aceasta. Știam din presă că, de pildă, Alexandr Stein vrea să scrie o comedie...

— Recent am dat la tipar o năvălă despre viața lucrătorilor din transport fluvial...

— Da, de o alchimie nouă: aceea care transformă, în țara noastră, inimile oamenilor care, cum știți, sînt de carne...

— Poetul leton Waldes Lukss spune că scriind poezie, nu are înăuntrul genului anume referințe: scrie versuri pentru conștiință și versuri pentru toți ceilalți cititori...

WALDES LUKSS

În versurile pentru copii, care au fost la început o simplă experiență (de fapt încerc, de atunci, copilul), urmăresc să distrez pe mureșii și să le infiltrez învățatura pe nesimțite...

Făcîndu-se tirziu, trebuie să-mi părăsesc, cu regret, interlocutorii. Scriitorul Serghei Sartakov se miră, uitîndu-se la poetul W. Lukss...

Victor Kernbach

WALDES LUKSS poet din R.S.S. Letonia

CUVÎNT DE BUCURIE

Omule liber, noroc! Și pe veci! Jugul e-n jîndări sfărmat, la pămînt...

Nu vei mai strînge necazuri în piept, n-ai să mai simți împrejur disperare...

Omule liber, noroc! Și pe veci! Drept înainte te-avîntă!

Palmele tale-s sămînaș din care holda de miine va crește...

Înflorește pămîntul

Vestind recolte bune, ploaia caldă în mii de diamante lanu-l scaldă...

Pămîntul a-nflorit, Și vezi de-acuma și-or rotii câmpieșle cununa...

O, sfînta bucurie țărănească de-a aștepta seara să foșnească!

Țăranul mingieș, ușor, un spic în care crește bobul plin, voinic...

Vestind recolte bune, ploaia caldă în mii de diamante lanu-l scaldă...

Nimic din-sucul humei nu se pierde, Lăstarul își deschide palma-i verdă...

Și tu, în primăvara care-adeie, fii pentru țara ta o ploaie vie!

În românește de Mihai Dragomir

Despre „problema Egiptului” și despre stil

M-a căzut sub ochi, deunăzi, o revistă engleză, tipărită pe la sfîrșitul veacului trecut: „The New Review”, adică românește „Revista nouă”...

— Am realizat toate aceste îmbunătățiri fără să vrem — totuși le-am realizat, și acum ne aflăm în fața unei penibile dileme: de o parte am promis că ne vom retrage din Egipt...

Petre Solomon

Prolecțul ar fi esuat din pricina lipsei de fonduri, deci Said Pașa nu l-ar fi putut face să muncească fără plată la excavatii...

Teribilă dilemă, într-adevăr! E dilema clasică a colonialismului, care a prins dinotdeauna că vrea binele popoarelor subjugate...

O sărbătoare a poeziei

Veniseră poezii toți, de la maeștrii Tudor Arghezi și pînă la tinerii stilhitori, la o mare sărbătoare a poeziei noastre...

De aceea, Mihai Beniuc n-a rostit decît puține cuvinte.

Alteia cite erau și necesare. Ne-am întâlnit aici, în Casa Scriitorilor — a spus el — pentru a cînta pe unul dintre cei mai mari poeți...

Noi, scriitorii, ne-am bucurat foarte mult de cinstea pe care l-au acordat-o partidului, guvernului și oamenilor muncii...

Răspunsul lui G. Bacovia a fost și el simplu. Cîteva cuvinte. Așa cum sînt poezia lui: „Multumesc cu recunoștință și adîncă emoție partidului și guvernului...”

Și Mihai Beniuc a înmînat, în aplauzurile puternice ale celor prezenți, decorația. Poetul Eugen Jebeleanu a prins-o la reverul aceluia care a scris „Serenađa muncitorului”...

Seara de vineri, 14 decembrie 1956, a fost o sărbătoare a poeziei noastre.

St. R.

IAMSRANJAV GOMBO scriitor (R. P. Mongolia)

ca pînă acum, în patru limbi, ci în cinci, deoarece „La Roumanie d'Aujourd'hui” va apare în viitor și într-o ediție în limba chineză...

Există însă, după noi, o foarte mare diferență între a face o critică constructivă și în a face ceea ce francezul numește „chercher la petite bête”, expresie pe care un mecanicist ar traduce-o prin „a căuta micul animal”...

— Dar această calificare nu te asigură infailibilitate și nu te dă imunitate. De aceea, orice sfat, orice discuție pe marginea traducerilor, orice critică, nu poate fi decît binevoitoare atînci cînd își găsește originea în dorința sinceră de a ajuta pe cel criticat...

FELIKS ZUKOWSKI scriitor și regizor (R.P. Polonia)

STANISLAW MARCZAK — OBORSKI poet și critic de artă (R. P. Polonia) Desene de ROSS

Redactor-șef: Zaharia Stancu. Colegiul redacțional: Mihai Beniuc, Marcel Bresslau, Eusebiu Camilari, Paul Georgescu (redactor-șef adjunct), Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Ion Mihăileanu, V. Mindra (redactor-șef adjunct), Mihail Petrovanu (redactor-șef adjunct), Cicerone Theodorescu, Ion Vițner.

Alexandru Fermo

AGENDĂ INTERNAȚIONALĂ

„Europa în secolul XVII” este titlul expoziției de pictură care s-a deschis la începutul lunii decembrie în Palatul de Expoziție de la Roma...

În vasia sală a Palatului sînt expuse treizec de tablouri, printre care opere de Caravaggio, Rembrandt, Poussin, Claude Lorraine, Van Dyck etc.

Scriitorul francez Claude Levi-Strauss, directorul Muzeului Etnografic din Paris a elaborat „Premiul penel de aur” decernat pentru cartea sa „Tristes Tropiques”, considerată drept cea mai bună descriere de călătorie...

Walter Felsenstein, directorul Operei Comice din Berlinul răsăritean, și scriitorul Willi Bredel au fost aleși vice-președinți ai Academiei Artelor Frumusețe din R.D.G.

Premiul literar elvețian „Gottfried Keller” a fost decernat cercetătorului literar dr. Max Rychner.

Erich Maria Remarque a publicat recent ultima sa carte intitulată „Obelisk negru” — romanul unui oraș în perioada inflației (1923). Autorul conduce pe cititori în locurile de eroșci, în case de nebuni, într-un atelier pentru pietre lunare și în bordale.

Mai multe teatre engleze au scos de azi un dramă lui Shakespeare „Antonia și Cleopatra”, pentru a evita recitarea următorului pasaj: „Lacrimile sînt pentru Egipt: joacă-ne o scenă de ipocrită neobișnută și îă-o să apară drept cîștite curată”.

„The Growth and Culture of Latin America” (Dezvoltarea și cultura Americii Latine) este titlul unei cărți de istorie apărută în America de Sud. Cartea acoperă patru secole și jumătate din istoria culturii sud-americane.

Poetul german Johannes R. Becher a terminat publicarea celor trei volume de opere în proză, intitulată „Apărarea poeziei”, „Confesiuni poetice” și „Puterea poeziei”. Aceste trei volume editate în „Aufbau-Verlag” cuprind reflecțiile autorului, de la începutul activității lui literare.

O conferință științifică despre Heine a avut loc la Weimar. Conferința s-a concentrat asupra citora rapoarte și asupra pregătirii unei ediții critico-științifice a operei lui Heine.

La conferință au participat, în afară de reprezentanții Germaniei răsăritene și de vest, și profesori de germanistică din Franța, Anglia, India, Japonia.

T. M.

Note și comentarii

Cui prodest?

„Gazeta literară” din 13 decembrie 1956, a acordat o largă ospitalitate notelor scriitorului Al. O. Teodoreanu cu privire la felul cum a fost tălmăcit în franceză un articol despre podgoriile moldovenești pe care revista „La Roumanie d'Aujourd'hui” i-a cerut d-sale, ca urmare a intrării alii calitatea de scriitor cit și pe aceea de specialist în materie...

— Fără îndoială, traducerea incriminată nu este perfectă. Dar este tot atât de neîndoielnic că nici un expert de bună credință nu ar putea afirma că este înecată sau că traducătorul (Ivanda Focșani) franceză de origine și licențiată a Universității din Paris) nu are simțul limbii franceze. Atunci, ce l-a supărat atât de tare pe scriitorul Al. O. Teodoreanu, încît supărărea să nu-i fi trecut nici după ce a stat îndelung în orice caz, ar fi fost mult să exprime înțele-

de vorbă, nu numai cu bine (și noi am fi mulțumit binevoitorilor noștri colaboratori) dacă ne-ar fi ardat cum a voit să scrie limpede despre situația topografică a vîilor din Murfatlar, contextul a ieșit ceva mai tulburare. Se întâmplă...

Ar fi să prelungim prea mult aceste rînduri dacă am analiza spiritul în care Al. O. Teodoreanu, vechi condier și deci tot atât de vechi pășit în ale corecturii, consideră drept greșeli de traduceri simple erori de tipar ca, de pildă, „case” în loc de „cave”, sau „la” în loc de „Je”. Greșelile de tipar sînt foarte neplăcute și pot juca feste urite. Ele se ievoc acolo unde te aștepți mai puțin. Ele se pot tot de pildă și în citatele franceze folosite în scrisoarea publicată de scriitorul Al. O. Teodoreanu în „Gazeta literară”. Noi însă nu vom afirma că este o greșală grosolană de ortografie să scrii „loul c'élait passé” în loc de „l'ont s'étoit passé”, sau să vîduvești de litera „s”, caracteristică pluralului, cuvîntul „nombreux”...

Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique” ar fi sunat mai bine și ar fi fost mai clar pentru cititorul francez, alături de iubitor al termenilor precizi? Sau poate s-a înfiorat pentru că, vorbind despre „stăruie ce răstăruie în pieștea publică”, sau deci nu era indicat în cazul nostru? Sau poate prin „Son Altesses” care, socotesc eu, era tot atât de anacronic? E mofta scriitorului Al. O. Teodoreanu crește atunci cînd, referîndu-se la vîile de Murfatlar, protestează: „D-sa (traducătorul) mă face de asemenea să afirm că oare un atribut al ooparelor euvolate? Crede oare d-sa că dacă am fi spus „preoccupations de maturité historique”